

Dér tror jeg, det ærede Medlem kommer til at staa overfor en betydelig vanskeligere Opgave end den, vi vil faa i ved forenede Kræfter at søge at gøre, hvad vi kan, for at faa Pausen saa godt gennemført som muligt.

Til sidst kom det ærede Medlem ind paa Spørgsmaalet om Udlandet. Her vil jeg ganske afvise disse forskellige Betragtninger om, hvorvidt det er den ene eller den anden Slags udenlandske Kreditorer, vi kommer til at gøre Fortræd ved en Nedskæring af Kronen, og ligeledes vil jeg afvise den juridiske Side af Sagen. Det er slet ikke det, der her er det afgørende Hensyn. For øvrigt maa jeg sige, at det jo ikke kan bestrides — det vil det ærede Medlem ikke benægte —, at der er Udlændinge, som ved en Nedskæring kan komme til at lide Tab, som de virkelig har nogen moralsk Ret til at bebrejde os. Det ærede Medlem kan ikke nægte, at alle de, der ligger inde med danske Kroneværdier, f. Eks. de Tusinder, der ligger inde med Kreditforeningsobligationer og lignende Værdier, der er erhvervet før Kronefaldet, vilde lide Tab ved en Nedskæring. (Rode: Hvor findes de? Disse Papirer er alle sammen vendt tilbage); det synes imidlertid, som om det ærede Medlem tænker med betydelig mindre Æmhed paa de Tab, der lides af dem, som i Indlandet i god Tro har erhvervet danske Værdier, end han tænker paa Udlændinge i saa Henseende.

Men det er slet ikke det, som er det afgørende. Jeg har tilstrækkelig peget paa, hvad der er det afgørende. Det afgørende er, at man vil miste Tilliden til vor Valuta baade i Indlandet og Udlandet og miste Tilliden til os som Debitor. Og hvorfor vil man miste denne Tillid? Man vil miste den af den ganske simple Grund, at vi, hvis Valuta var hævet til en Kurs — som vi nu mener at kunne fæstne ved det Lovforslag, der ligger for os —, der i Virkeligheden kun ligger ca. 8 Ø. fra Pari, vi vilde ikke underkaste os de Vanskeligheder og Besværigheder, som følger med at vandre det sidste Stykke af Vejen, at vi ikke som de Lande, der havde den haabløse Valutaspekulation og maatte opgive Kampen, gjorde det, fordi vi havde med en overvældende Magt at gøre, som vi ikke kunde besejre, men fordi vi vilde vinde en formentlig øjeblikkelig Fordel derved, og fordi vi ikke vilde gøre disse sidste Trin.

Genopretter vi vor Valuta, saa vil der være et vist Haab for os om at genoprette det for os saa gunstige Forhold, som bestod før Krigen: at vi i ugunstige

Aar med Fordel kunde udligne vor Betalingsbalance ved Salg af danske Obligationer, ikke dobbeltmøntede Obligationer, men danske Kroneobligationer. til Udlandet; navnlig spillede jo i saa Henseende vore Kreditforeningsobligationer en meget stor Rolle. Hvordan tror man, en Nedskæring vil virke paa den Anseelse, vore Kreditforeningsobligationer fremtidig vil nyde i Indland og Udland? — og denne Anseelse er jo en af Grundpillerne for hele vor økonomiske Eksistens. Hvorledes tror man, det vil gaa dermed? Tror man, at en villet Nedskæring af Kronen under Forhold, hvor vi ikke var nødt dertil, vil højne eller svække Tilliden til danske Værdipapirer? Jeg tror, den vil svække den paa ganske afgørende Maade.

Det ærede Medlem spurgte, om vi vilde høre til den „fine Ende“ i Europa, og der var en vis haanlig Biklang i det ærede Medlems Ord, da han talte om den „fine Ende“. Jeg skal gerne besvare det ærede Medlems Spørgsmaal! Ja, vi vil høre til den „fine Ende“; den har vi hørt til før Krigen, den mener vi efter vor virkelige økonomiske Soliditet her i Landet at have en Ret til stadig at regnes til, der hører vi hjemme, og den vil vi vende tilbage til. Men der er en Ting her, som det ærede Medlem ikke maa glemme, og som ogsaa det ærede Medlem Hr. Pinstrup mindede ham om. Det kan ikke nytte, at han henviser til de forskellige Nationer i Europa, som er gaaet til at nedskrive deres Valuta, for de har alle været Deltagere i Verdenskrigen. Nu overdrov det ærede Medlem i øvrigt betydeligt her. Han sagde, at der kun var 4 Lande i Europa, den saakaldte „fine Ende“, hvor der virkelig vilde blive Tale om at hævde den oprindelige Valuta, nemlig England, Sverige, Svejts og Holland; alle de andre var Nedskæringsfolk, og det var dem, vi kom til at høre til, og derved kom vi endda i ganske antageligt Selskab.

Nu ved jeg ikke, hvorfra det ærede Medlem har dette, hvorfra det ærede Medlem har hørt, at Spanien har nedskaaet sin Valuta, at Frankrig eller Belgien eller Italien har gjort det. Jeg indrømmer saare gerne, at i nogle af disse Lande, ikke i dem alle, men i nogle af disse Lande er Valutaen kommet saa langt fra Guldpariteten, at det vel ikke er usandsynligt, at de til sidst maa bøje sig for den haarde Nødvendighed og nedskære den; men nogen Beslutning derom har de ikke taget endnu. Og hvorfor har disse Folk gennemgaaet saa overordentlig store Lidelser, som de har gennemgaaet,